

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Свиленград, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200023 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000545 от
28.11.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР -
Хасково, с което на Н. А. А. с ЕГН ***** от град
*****, със съдебен адрес: град Свиленград,
ул. „Преображенско въстание” № 8, област Хасково, чрез адвокат М. А., за
нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) е
наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20 лв.

Жалбоподателят Н. А. А., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като
бил незаконосъобразен – нарушен бил материалния закон и били допуснати
съществени процесуални нарушения, а именно: мястото на нарушението било
некоректно посочено и с НП се внасяли нови обстоятелства. Претендират се
разноски по делото.

В съдебната фаза, редовно призована, жалбоподателят Н. А. А., се явява.
За нея се явява адвокат М. А., която пледира за отмяна на обжалвания акт, тъй

като мястото на нарушението не било описано коректно, не била конкретизирана приложимата в случая хипотеза на материалноправната и на санкционните норми и смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства не били посочени. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 06.10.2022 година около 12.30 часа служители на Общинската администрация в град Свиленград, област Хасково, констатираха, че моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Мерцедес“, модел Е 240 с държавен регистрационен номер ***** – собственост на А.К.А. от град Свиленград, област Хасково, е паркиран неправилно, за което уведомяват полицейските органи.

На място са изпратени двама полицейски служители – свидетелят Т. А. Д. и колегата му Димо Георгиев Гоберов, които установяват, че посоченият лек автомобил е паркиран на паркинга, находящ се пред магазин „Нон стоп спайдер“. Свидетелят Д. съставя Фиш по ЗДвП на собственика на МПС - А.К.А..

На място пристига и жалбоподателя А., която заявява на полицейските служители, че тя е водач на автомобила.

А. депозира Възражение против съставения Фиш, поради което е

съставен на 07.11.2022 година в нейно присъствие от свидетеля Д. - Младши инспектор в Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, която длъжност е идентична със Старши полицай (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 496507. В изготвения АУАН актосъставителят излага описание на фактическото нарушение, свързано с паркиране на паркинг на място извън обозначените паркоместа и където превозното средство (ПС) ограничава влизането и излизането на други ПС от паркинга и по-точно: на кръстовището на улица „Александър Стамболийски” и улица „Христо Шишманов”. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбите на чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена. Нарушителят А. е запозната със съдържанието на АУАН, т.е. предявен ѝ е. Сочи възраженията против констатациите на Акта, които до някъде са идентични с тези, обективирани в Жалбата, по повод на която е образувано настоящото административнонаказателно производство. Срещу подпис получава екземпляр от Акта.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000545 от 28.11.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН (в този ред на мисли са неоснователни наведените в Жалбата възражения, касаещи внасяне на нови обстоятелства с НП от страна на АНО), както и правната му квалификация, дадена от контролния орган - чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП и налага на жалбоподателя А. административно наказание „Глоба” в размер на 20 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя А., на 07.12.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. В същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на

Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР и Заповед № 1253з-160 от 30.05.2022 година на Директора на ОДМВР – Хасково, вземайки предвид факта, че Т. А. Д. заема длъжността „Младши инспектор” в Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, която длъжност е идентична със Старши полицай и от Писмо рег.№ 351000-232 от 13.01.2023 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е Справка относно нарушенията на жалбоподателя А., в която е отбелязано че има само една наложена санкция с Фиш за нарушение на ЗДвП.

Представени са и са приети като доказателства по делото Наредба № 3 на Община Свиленград и кореспонденция между процесуалния представител на жалбоподателя А. и Община Свиленград, ведно със Скици.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд – Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП –

аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и деулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 1011 от 03.02.2023 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Съдът приема, че Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от Заповед рег.№ 8121з-1632/02.12.2021 година е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в структурите на „Охранителна полиция” при РУ в състава им. Видно от Заповед № 1253з-160/30.05.2022 година е налице и изрично оправомощаване в полза на актосъставителя Т. А. Д., преминал успешно изпит за проверка на знанията по ЗДвП - полицейски орган от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 07.11.2022 година актосъставителят Т. А. Д. е заемал длъжността „Старши полицай” в Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, която длъжност е идентична с Младши инспектор, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 20.02.2023 година. Предвид изложеното актосъставителят Т. Д. безспорно би се явил длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ - Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не се спори, че към момента на нарушението, жалбоподателят А. е имала качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелят – полицейски служител, е категоричен, че именно А. е била водач на

процесното ПС (ППС), тъй като именно на нея е съставен АУАН, при което тя не е възразила, не е подала възразение в този смисъл, не е посочила подобно възразение и в Жалбата си, нито в съдебно заседание. Жалбоподателят А. не оспорва обстоятелството, че именно тя е била водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател А., поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, идентични с тези изложени от жалбоподателя А.:

1. В НП са посочени две места на нарушението – паркинга пред магазин „Нон стоп спайдер” и кръстовището на улица „Александър Стамболийски” и улица „Христо Шишманов”. Налице е несъответствие в приетото за установено от страна на АНО.

Мястото на нарушението е част от главния факт в административнонаказателното производство и се включва в предмета на доказване по делото. От обективна страна административното нарушение се характеризира с място на осъществяването си, което следва да бъде посочено в АУАН и НП по идентичен начин. Посочването на този факт относно обективната страна на административното нарушение е от значение както за защитата на административнонаказания субект, който има право да научи всички установени елементи на вмененото му нарушение, за да организира защитата си, но има значение и за съдебната проверка с оглед законосъобразността на акта, с който е наложено наказанието и наличието на доказване на всеки един от елементите (обективна и субективна страни) на твърдяното нарушение. Отсъствието на законово предвидените условия за издаване на НП води до ограничаване на правото на защита на наказаното лице, тъй като последното е лишено от възможността за оспорване на констатациите още в момента на тяхното установяване, т.е. в конкретния случай на жалбоподателя А. не ѝ е ясно срещу деяние, извършено на паркинга пред „Нон стоп спайдер” или на кръстовището на улица „Александър Стамболийски” и улица „Христо Шишманов”, следва да се защитава.

По принцип относно мястото на нарушението е достатъчно да се посочи съответното населено място, но в случая с оглед конкретното нарушение е необходимо да се индивидуализира мястото в съответното населено място.

Наличието на две места на нарушението - паркинга пред магазин „Нон стоп спайдер” и кръстовището на улица „Александър Стамболийски” и улица „Христо Шишманов”, посочени в НП представлява съществено нарушение на процесуалните правила, допуснато в административната фаза на производството. Съобразно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, мястото на извършване на деянието представлява задължителен елемент при описание на същото. Мястото на осъществяване на деянието е обстоятелство, индивидуализиращо конкретното деяние. В случая е компрометирана доказателствената стойност на официалния документ – НП, приложено към Административнонаказателната преписка (АНП), поради което и следва да се приеме, че въобще липсва място на установяване на административното нарушение.

Мястото на извършване на нарушението е задължителен реквизит за издаденото НП и липсата му или посочването на различни места е нарушение на императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5, предложение трето от ЗАНН, което е съществено, тъй като води до невъзможност да се установи къде точно е извършено нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, а това пряко накърнява правото му на защита.

ЗАНН изисква този формалистичен подход. Това е така защото в настоящото производство не може да се поправят грешки, допуснати на административната фаза, пък били те технически, очевидни или явни. В административнонаказателното производство е непознат института на фактическа (техническа) грешка и е недопустимо съществуването на такава когато се касае до място на извършване на деянието, тъй като това място е задължителен и изключително важен реквизит (както вече бе посочено). Именно съобразно това място на нарушението Съдът следва да гради изводите си за наличието на съществуващ в нормативната уредба състав на административно нарушение. Т.е. неточното, непълното или грешното посочване на мястото на нарушението винаги е съществено процесуално нарушение. Извеждането на мястото на нарушението от други доказателства по делото е недопустимо. Ако се приеме обратното то би се стигнало до хипотезата по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва

да бъде отменено като незаконосъобразно. Т.е. административната отговорност спрямо А. за нарушението по чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

2. На следващо място, по делото не е налице нито едно доказателство (гласно или писмено), че с това си паркиране, жалбоподателят А. реално е ограничавала влизането или излизането на конкретно/конкретни ППС от паркинга, само в каквато хипотеза може да се ангажира не йната отговорност по реда на чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, защото такова пречене е елемент от фактическия състав на това нарушение, а не хипотетичната възможност за това. При това положение, извършването на твърдяното нарушение е недоказано от обективна страна и ангажирането на административнонаказателната отговорност на А. с обжалваното НП за нарушение, което не е извършила, се явява в нарушение и на материалния закон (ЗДвП).

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя А. в размер на 500 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения и Договор за правна защита и съдействие.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от правоимащо лице – стоящо по-високо в йерархията лице спрямо АНО.

Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е основателно искането, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателя. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 1 е 400 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на адвоката по това дело се състои в явяване в едно съдебно заседание и представяне на доказателства, с които се е снабдил предварително, т.е. налице е несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права и Съдът счита, че в съответствие с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 година, постановено по тълкувателно дело № 6 по описа за 2012 година на ОС на Гражданска и Търговска колегия на ВКС, следва да намали подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК до размер от 400 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само ОДМВР е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски.

Жалбоподателят А. не може да иска изменение на решението в частта за разноските, тъй като не бе представен Списък на разноските.

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за отмяна на обжалваното НП, то се излагат следните

съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна.

Спазена би била предвидената форма както констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП (действително в НП не са посочени отегчаващите и смекчаващите вина обстоятелства, но възражението в този смисъл, направено от адвокат А., Съдът не би кредитирал, тъй като посочването им би било безпредметно предвид факта, че Глобата определена във фиксиран размер и няма възможност АНО да преценява размера ѝ). Самото нарушение би било описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства биха били напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си. Действително в НП не е конкретизирана нарушената правна норма, но Съдът би приел, че както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не би се стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не би било нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Ето защо наведеното в тази насока възражение на адвокат А. в пледоарията ѝ пред настоящия Съдебен състав би било неоснователно.

Не биха били допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да са основания за неговата незаконосъобразност и отмяна. За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи следното: разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Съдът би приел, че АНО е изпълнил задълженията си относно преценка на възраженията и събраните доказателства, и изясняване на спорните факти и

обстоятелства, но при издаване на НП, АНО е обвързан от разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН относно съдържанието му и няма задължение да се произнася изрично, в самото НП, по направените възражения; т.е. самото обсъждане от страна на АНО на възраженията не е задължително да съставлява реквизит на издаденото от него НП.

Действително в АУАН не са посочени личните адреси на свидетелите, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на лицата. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите им имена и адреса по местоработата им е налице пълно индивидуализиране на посочените лица и не би бил наличен проблем с тяхната индивидуализация.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Нормата на чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП не разкрива бланкетен характер, поради което не подлежи на детайлизиране посредством друг нормативен акт. Посочената норма предписва, че паркирането е забранено пред входовете на паркове, театри, кина, предприятия, както и на други места, където е възможно да влизат или да излизат ППС. Легалното определение за „паркиране” се съдържа в чл. 93, ал. 2 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 93, ал. 2 от ЗДвП постановява, че паркирано е ППС, спрямо извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение.

Както вече бе посочено диспозитивът на разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП запрещава определено поведение чрез посочване резултата от същото, а именно – създаването на пречки за влизане и излизане на ППС. Конкретните обективни признаци на деянието, обуславящи причинната връзка между същото и настъпилия резултат следва да бъдат отразени в обстоятелствената част както на АУАН, така и на НП, за да бъде гарантирана възможността на нарушителя да реализира ефективно правото си на защита,

което Съдът би приел, че в настоящия случай е сторено, тъй като в процесните АУАН и НП е визирано, че лекият автомобил марка „Мерцедес” е бил паркиран по начин, пречещ за влизането и излизането на другите ППС. Субективната преценка на жалбоподателя А., че не пречи на другите ППС не би довел до отпадане на нейната отговорност.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят А. е разбирала свойството и значението на извършваното и е могла да ръководи постъпките си. Съзнавала е общественотоопасния характер на извършваното от нея деяние, предвиждала е настъпването на общественотоопасните последици и е искала тяхното настъпване. Била е напълно наясно относно факта, че не следва да се паркира по начин, пречещ на другите ППС да влизат и излизат. От друга страна дори и да не се приеме тезата на Съда относно прекия умисъл, то би могло да се приеме, че е налице деяние, извършено при условията на небрежност, тъй като жалбоподателят А. като правоспособен водач е била длъжна да знае правилата за паркиране на ПС и да съобрази поведението си с тях.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДВП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Поради това би х а липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за

съответстваща на закона.

Описанието на нарушението в НП Съдът би приел, че съответства на правната му квалификация, така и наказанието би приел, че е законосъобразно наложено на посоченото правно основание по чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП.

Действително при посочване на конкретната хипотеза на санкционната норма, отнасяща се до настоящия случай, не е посочено конкретното предложение, но (както вече бе посочено) Съдът би приел, че както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Ето защо наведеното в тази насока възражение на адвокат А. би било неоснователно.

Административното наказание, наложено за нарушението, би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочената сума. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не е била съществувала, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона била липсвала основание за определянето му под този минимум.

Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Изложената фактическа обстановка, обективирана в АУАН и възприета от АНО в НП по отношение на посоченото нарушение, би се установила от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 20.02.2023 година свидетел – Т. А. Д.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Т. А. Д.. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК,

вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (както вече бе посочено). Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът би кредитирал и представените от страна на жалбоподателя писмени документи, тъй като не са в противоречие с другите кредитирани доказателства.

По разноските:

При този вариант на разсъждение в полза на жалбоподателя не биха се дължали разноски.

Водим от изложеното и на основание чл 63, ал. 1 и чл. 63, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 22-0351-000545 от 28.11.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Н. А. А. с ЕГН ***** от град *****, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на Н. А. А. с ЕГН ***** от град *****, сумата от 400 лв., представляваща част от извършените от последната разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 23/2023 година на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 400 до 500 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____